

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γόν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ ᾱ ἴ σ τ ὀ χ ῆ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τέττατον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ'ὀκτῶ κ'ἐνιακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μετ'τὴν γλῶσσα.

Αὐγούστου δεκαεξή,
γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ φέξη.

Χίλια κ'ἑξή καὶ σαράντα,
ψάλλω κόσμον ἀναστάντα.

**Ἀκούεται καὶ πάλι
κάποια φωνὴ μεγάλη.**

Λέει πάλι μὲ τρανή
'στὸ Ρωμαϊκὸ φωνή:

Τὰ Συντάγματα κυττάτε
δίχως σκέψιν, δίχως ἔννοια,
καὶ τὸν Πάπα νὰ βαστάτε
'μέρα νύκτ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Ξαπλωθῆτε, ξαπλωθῆτε,
κί' ὁ μικρὸς κί' ὁ κορυφαῖος
ὅλοι σας παραδοθῆτε
'στὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως.

Ἐξυμνεῖτε τὸνομά σας,
ποῦναι πάντα λατρευτό,
κί' ἄς γενῇ τὸ σύνθημά σας:
ὕπνος καὶ ρουχαλιτό.

Καὶ τοῦ γένους οἱ φωστήρες
ἀδρανεῖς νὰ κοιμηθοῦν,
κί' ὅπως βόαι συσφιγκτῆρες
ὅλοι ν' ἀποναρρωθοῦν.

Ἦπνο κάθε πατριώτης
καὶ ν' ἀργῇ κί' ἡ ρητορεία,
νάρκη, χαλνῶσις, νωθρότης
νὰ δεσπόζῃ μακαρία.

Μαλακὸς σῶφας καὶ στῶμα,
καὶ δουλεῖα νὰ μὴ μᾶς πνίγῃ
γιὰ καράβια καὶ στρατό.

Κί' ἄλλο τίποτα τὸ στόμα
τῶν Ρωμῶν νὰ μὴν ἀνοίγῃ
παρὰ τὸ χασμουρητό.

Νὰ κυττάζουν τὰ κωθόνια
πῶς ἀφίνεται τὸ γένος
εἰς ὀνειράτα τερπνά.

Καὶ καθένας μὲ γαλόνια
στρατηλάτου φορτωμένος
μακαρίως νὰ ξυπνᾷ.

Χαύνους νὰ φθοιοῦν οἱ χαῦνοι,
καὶ λαὸς νὰ παρελαύνῃ
καὶ στρατὸς τοῦ κρεββατιοῦ.

Καὶ τῆς δόξης τὸ καμίνι
σὰν κρησφύγετον νὰ γίνῃ
τεμπελιάς καὶ ραχατιοῦ.

Κί' ὅταν κάποιος ρητορεύῃ
καὶ φρονήματα γυρεύῃ
κί' ἐργασίαν ἀπὸ μᾶς.

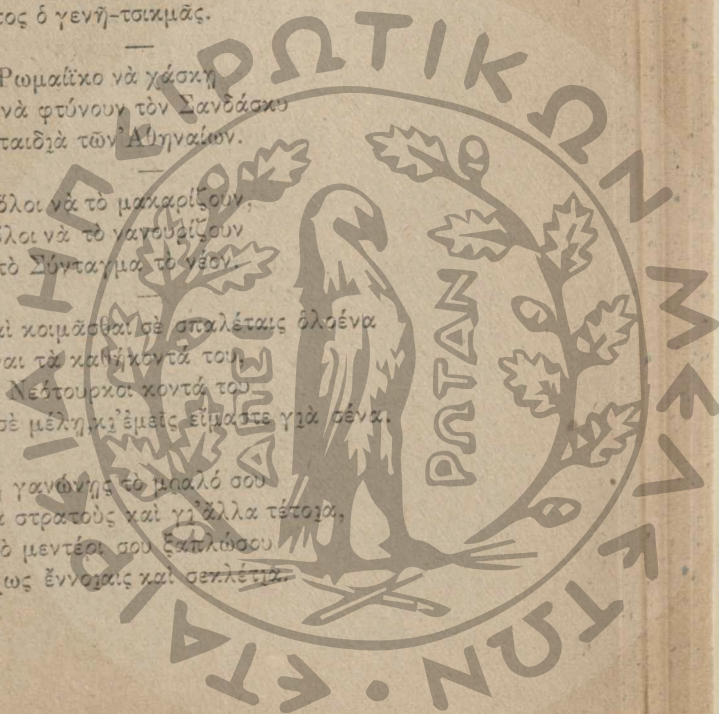
Νὰ φωνάζουν τοῦτοι κί' ἄλλοι:
ποῦ' ξεφύτρωσε καὶ πάλι
τοῦτος ὁ γενῆ-ταικμάς.

Τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ χάσῃ
καὶ νὰ φτύνουν τὸν Σανθάκ
τὰ παιδιὰ τῶν Ἀθηναίων.

Κί' ὅλοι νὰ τὸ μακαρίζουν,
κί' ὅλοι νὰ τὸ ναυοθαΐζουν
μὲ τὸ Συντάγμα τὸ νέον.

Τὸ χασμάσθαι καὶ κοιμάσθαι, σὲ σπαλέταις ὁλοένα
νάναι τὰ καθήκοντά του,
καὶ δεότουρκι κοντά του
νὰ τοῦ λέγε: μὴ σὲ μέλη κί' ἐμαῖς εἴματα γιὰ σένα.

Μὴ γανώνῃς τὸ μιστό σου
γιὰ στρατοὺς καὶ γι' ἄλλα τέτοια,
'στὸ μεντέσι σου ξαπλώσου
δίχως ἔννοιας καὶ σκελῆτι.

Βλέπε μόνον σὲ Ταμεία,
καὶ μὲ χάρισμα φαγί
πέρνα, δόξης κολοσσέ.

Καὶ δὲν γίνεται καμμία
καθεστῶτος ἀλλαγὴ,
παρὰ μοναχὰ γιὰ σέ.

Μὴν κλαῖς, παραπονιάρικο,
μὴ σκάνης, κανακάρικο,
μὰ χάιδευσέ τὰ γένεια σου,
καὶ γιὰ τὸ μέλλον ἔννοια σου.

Τῶν Νεοτούρκων ἄκουε τὸν ἓνα κι' ἄλλον κήρυκα
καὶ χέρι μὴν κινήσης...
κοιμοῦ καὶ σὰν ἔμπνησσης
δλα'μπροστά σου ρόδινα θὰ τὰ βόρρης καὶ χαζίρικα.

Τότε θὰ παίζουμε, βιολιὰ
γιὰ τὴν δική σου τεμπελιὰ
καὶ θὰ βαροῦν λαγοῦτα.

Τότε μὲς'στὸ κρεβάτι σου
τρίδωντας κάθε μάτι σου
θὰ σκούζης; τείνει τοῦτα!

Τότε θὰ νοιώσῃς, πονηρό,
πῶς ὅσο'χάζευες καιρὸ
κι' ἔκανες νάνι νάνι.

Γιὰ σένα'δούλευε καθεὶς,
τῶν Νεοτούρκων ἡ πληθύς,
τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι.

Τότε καθέννας θὰ σοῦ'πῃ Σοφτὰς μας καὶ Δερβίσησι;
σὴκω νὰ φᾶς, σὴκω νὰ πιῇς, σὴκω νὰ τραγουδήσης.
Τότε θὰ'δῃς ἀληθινὰ χωρὶς στρατῶν συντάγματα
πῶς ἔγιναν οἱ πόθοι σου μὲ τὸ χουζοῦρι πράγματα.

Τότε θὰ νοιώσουνε πολλοὶ
πῶς ὄντως ἔγινες φυλὴ
μεγάλῃ, κορυφαία,
μόνον μὲ τὸν Μορφέα.

Καὶ θὰ λὲς σὲ κάθε χάχα
καὶ κουτὸ κολοκυθὰ
πῶς ἡ χάνουσις μονάχα
ὀδηγεῖ πρὸς ἀγαθὰ.

Τότε θὰ'ρωτοῦν φυλαῖς:
ὁ Ρωμηὸς πῶς ἔγιν'ἔτσι;
μὲ τί Στόλο καὶ Στρατό;

Κι' εἰς ἀπάντησιν θὰ λὲς:
μόνο μὲ τὸ κοκορέτσι
καὶ μὲ τὸ ρουχαλιτό.

Ἄμμ'δὲν τάλεγες αὐτὰ
καὶ'στοὺς ἄλλους τοὺς κουτούς,
ποῦ'ξοδεύουνε λεφτὰ
σὲ καράδρια καὶ στρατούς;

Πῶς δὲν εἶπες καὶ σ'ἐμᾶς τούτῃ τὴν πολιτική,
ποῦ μὲ τοὺς ἐξοπλισμοὺς δὲν μᾶς ἔμεινε βρακί;
Πῶς δὲν ἔκανες κι' ἐμᾶς κοινωνοὺς'στὸ σύστημά σου;
γιὰ ν'ἀρχίσουμε κι' ἐμεῖς τὸ χασμούρημα σιμά σου;

Χαῖρε, τῶν ὀνείρων κόρη,
ποῦ λαοὶ σὲ προσκυνοῦν,
καὶ γιὰ σὲν'αὐτὰ γεννοῦν
μέρα νύκτα κι' οἱ κόκοροι.

Χαῖρε χαῖρε...σὺ καὶ μόνον
ἡ κοιτίς τῶν Παρθενῶνων
μένεις θαῦμα τῶν αἰώνων.

Δίδαξε τὸ σύστημά σου,
δίδαξε τὸ ξάπλωμά σου
καὶ σὲ κάθε βλάκα ξένον,
κι' ἔστω πάντα δοξασμένον
'στοὺς αἰῶνας τὸνομά σου.

Περίεργοι θρύλοι πολλοὶ καὶ ποικίλοι.

Λέγονται, Περικλέτο μου, πολλὰ τε καὶ ποικίλα
κι' ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ροῦμ, μὰ κι' ἀπὸ τὰλλα
Ἐκεῖ ποῦ'πήγαινα προχθὲς ἄκουσ'ἀπὸ καμπόσους
πῶς ὁ Σουλτάνος ἐδίωξε μαγείρους ἐπτακόσους.

Λένε πῶς σκέπτεται κι' αὐτὸς
ὁ Πατισᾶχ ὁ λατρευτὸς
νὰ κἀν'οἰκονομία.

Κι' εἶδα τοὺς πρῶην εὐτραφεῖς
περιπατοῦντας κατηφεῖς
κι' ὠχροὺς ἐξ ἀναιμίας.

Μάγειροι χάσκουν νηστικοί,
παύσεις ἐδῶ, παύσεις ἐκεῖ,
κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος.

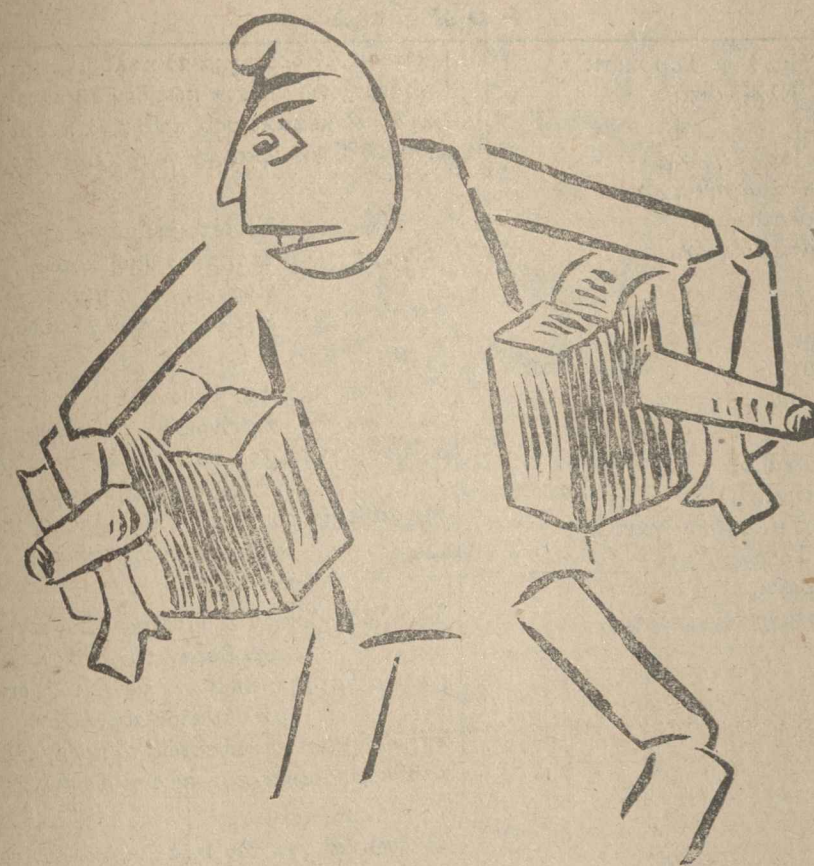
Κι' ἐγὼ τοὺς λέγω συμποδῶν:
ἔτε'στὴν πόλιν'Αθηνῶν,
'στὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος.

Ἐκεῖ μὲ συναδέλφους σας Ρωμηὸς θ'ἀνταμωθῇτε
κι' ὑπὸ τῶν δένδρων τὰς σκιὰς μ'αὐτοὺς θὰ κοιμηθῇτε,
καὶ μεγαλεῖα λέγωντας παλῆα καὶ περασμένα
θὰ δείχνετε τὰ μάτια σας θολὰ καὶ βουρκομένα.

Ἐκεῖ βρυγμός,
ἐκεῖ τριγμός
ὀδόντων ἐν ἀργίᾳ.

Καὶ δυνατὰ
γουργουρητὰ
βλεπόντων Ὑπουργεῖα.

Μὰ τί ρωμάντζαί!..
βόι κ'ἐντράτε
ὄνι σπεράντζα
τούτι λασσάτε
ἐτι θὰ φάτε.

Ὁ 'κάλπης τῆς κλεινῆς Ἰουστεφάνου μὲ κάλπαις γιὰ τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου.

...καὶ στηθοκτυπήματα παυμένων καὶ κλαυθμῶνες!..
...τὸ νέον καθεστῶς ἄς πάη νὰ κουρευεῖται...
...καὶ γυρίζουν'στὴν Σταμποῦλ μαγείρων λεγεῶνες,
...καὶ δὲν εἰσέρει, Περικλή, κανεῖς τί μαγειρεύεται.

Καὶ τώρα μέσα'στὴν Σταμποῦλ πᾶς μάγειρος ἀνὴρ
κουλεῖ κουλούρια καὶ τυρί, σμιτ καὶ πενίρι,
κι' ἐγὼ θρηγῶ τοὺς δυστυχεῖς
μὲ τὸσον σπαραγμὸν ψυχῆς.

Καὶ τὴν χουριγίτ τοῦ κράτους, ἤγουν τὴν Ἐλευθερίαν,
καὶ τὴν ἐπιχορηγήσεις κι' ὅλοι μένουν εἰς τὰ κρύα.

Τὸ γνωρίζεις δὲ καὶ σὺ
πῶς τὸ Σύνταγμα, βρε βλάκα,
τὸ Κανόνι-Ἐσασί,
περιστέλλει τὴν ἀμάκα.

Ὡς τοιοῦτον θεωρεῖται,
ὅμως γέλα χὰ χὰ χὰ...
τὸ δικό μας μοναχὰ
τοῦ κανόνος ἐξαιρεῖται.

Ἄλλοι τώρα, κουενε,
μέσ'ἀπὸ τὸν καφφενὲ
βλέπουν πρὸς τὸν Χαζινέ,
σὰν νὰ λὲς τὸ Κεντρικόν,
κι' ἄλλοι μ'έναν ἀμανὲ
προσπερνοῦν παθητικόν.

Μὲς'στὸ καυὶ τοῦ τρύπωσε καθέννας λαοπλάνος,
ἐν τούτοις ἔμαθα κι' ἐγὼ μὲ λύπην μου, βερέμη,
πῶς χάριν οἰκονομῶν ὁ προσφιλὴς Σουλτάνος
τρακάσις ἐβγάλε Χανούμ μέσ'ἀπὸ τὸ Χαρέμι.

Ἄλλη καὶ τούτῃ συμφορὰ
νὰ διώχνονται πολὺ σκληρὰ
τόσαις Χανούμ, βρε μασκαρὰ,
ὥσάν τὰ κρύα τὰ νερά,
καὶ νάναι πέντε'στὸν παρὰ.

Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε καὶ ποῦ θὰ'βροῦν χαρέμια
τόσαις τραναῖς Χανουμλερί
καὶ τόσα τοῦ Γιλδὶς Ὀδρί,
ποῦ ντεριτλήδων φλογερῶν τὰ ψάλανε καλέμια;

Κι' ἐκείναις οἰκονομῶν τῆς ἔκανε σκοπὸς
τοὺς δρόμους νὰ γεμίσουν,
κι' ἐγὼ δὲν ἔξρω ποῦ καὶ πῶς
θὰ τῆς οἰκονομήσουν.

Ἀπορεῖ κι' αὐτὸ τὸ κράτος,
κι' ἔνας ἔγινε προσφάτως
Σύλλογος Ὀθωμανίδων
μετὰ Νεοελληνίδων.

Λένε πῶς αὐτὸ τὸ νέον τῶν ἀρρένων ἡ καυκάλας
δὲν'μπάρουν νὰ τὸ χωρέσουν,
καὶ μοῦ λέν πῶς τὰ γασμάκι, ποῦ θὰ βγάλουν ἡ Τουρκάλας,
ἡ Ρωμηαῖς θὰ τὸ φορέσουν.

Λὲν ζητήματα μεγάλα πῶς καὶ τοῦτος θὰ σπουδάσῃ,
ποῦ ἔμπνοῦν τὰ θηλυκά,
καὶ θὰ'πῃ καίρες πῶς εἶναι κι' ἡ Ρωμηαῖς ἀπὸ καφάσι
νὰ κυττῶν τάρσενικά.

Κι' ἡ Ρωμηαῖς κι' ἡ Νεοτούρκαις ἀπὸ ζήλον φλέγονται,
καὶ προμελετοῦν πολλὰς
εἰς πολλὰ μεταβολὰς,
καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς πύργους ποῦ καπέλα λέγονται.

Ἐξω τοῦ Συλλόγου κάποιος τέτοια λέει Τουρκιστί
στῆς Χανούμ κι' Ἑλληνιστί:

Καραμφιλ σὶν καραρήν γιόκ,
γοντζέ κιούλ σουν τιμαρήν γιόκ.
Μπὶν σενέ τσοκτάν σεδέριμ
σενὶν μπενδέν χαμπερίν γιόκ.

Ὁ ρόδο ζηλευτό,
ἔχω γιὰ σέ μεράκι,
ἀλλ' ὅμως σὺ γι' αὐτὸ
δὲν ἔχεις χαμπαράκι.

Ὅλοι βλέπουν σὰν χαζοὶ
Τούρκαις καὶ Ρωμηαῖς μαζί.
Συζητήσεις, παννουχίδες, Τουρκιστί μπουτοὺν γκιτζέ,
κι' ἡ Ρωμηὰ στὴν Τούρκα δίνει
τὸ καπέλο, τὸ σκαρπίνι,
κι' ἡ Τουρκάλα τὸ πασοῦμι, τὸν σεμνὸ τὸν φερετζέ.

Ποῖται κραυγαὶ
κι' ἀνταλλαγαὶ
καὶ φιλημάτων
καὶ φρονημάτων
κι' ὑπόδημάτων
καὶ φορεμάτων.

Ὅλ' ἡ νέα Ρωμηοσύνη, ποῦ κλαυθμῶν τὴν φάλλουν κήποι,
γίνεται χανουμλερί
καὶ τὸν φερετζέ φορεῖ,
κι' ὅλα τάχ' ἡ Ζαφειρίτσα, μόν' ὃ φερετζές τῆς λείπει.

Νέα καθεστῶτα, νέα γεγονότα.

Ὅλοι λένε κατ' αὐτὰς
πῶς τῶν Τούρκων κάθε κλάδος
σοβαροὺς οργανωτὰς
θὰ ζητήσῃ τῆς Ἑλλάδος.

Κι' οἱ Νεότουρκοι σ' αὐτὸ
σοβαρῶς ἐπικροτοῦν,
καὶ γιὰ Στόλο καὶ Στρατὸ
Νεοέλληνας ζητοῦν.

Συμφωνεῖ μ' αὐτοὺς μαζί
κι' ὃ γενναῖος Νιαζή,
καὶ τὰ νέα καθεστῶτα
τῶν Ρωμηῶν διψοῦν τὰ φῶτα.

Ποιὸς ἐπερίμενε ποτὲ τέτοια τιμὴ τοῦ γένους...
ποιὸς τὸλπιζε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ γίνῃ σαματὰς,
κι' ἐνῶ γιὰ διοργάνωσι κι' αὐτοὶ γυρεύουν ξένους
τοὺς θέλουν οἱ Νεότουρκοι γιὰ διοργανωτὰς.

Θὰ κάνουν κι' ὁργανώσεις
τῶν Οἰκονομικῶν,
κι' ἄνδρα σημαντικὸν
ψάχνουν νὰ βροῦν μὲ γνώσεις.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτά, τοὺς εἶπα, μὴν ἔχετε σκοτοδρὰ,
ζητήσετε τῆς Πύλης ἀμέσως νὰ σὰς φέρῃ
ὡς οἰκονομολόγους τὸν κύριον Τσεκούρα
μετὰ τοῦ Κλεφτογιάννη καὶ τοῦ Καραπιπέρη.

Καλέσετε καὶ τούτους τοὺς ἐπικηρυχθέντας
μετ' ἄλλων τελευταίως, καὶ διατιμηθέντας
μὲ τόσας ἀκριβὰς
τοῦ κράτους ἀμοιβὰς.

Ὅσο κι' ἂν δρᾷς γιὰ τὸ καλὸ μὲ φρόνημα (βαθμ)
σὲ βεβαιώνω τίποτα πῶς δὲν θὰ καταφέρῃς,
κι' ἂν τὸ κεφάλι σου ποθῇς νὰ παρατιμηθῇ
πρέπει Τσεκούρας νὰ γενῇς, Σκούμπρας, Καραπιπέρι.

Σὲ τέτοιαις μέραις σοδαράις
τροπαίων θαυμαστῶν
εἶναι ψηλὸς ὁ μιναρές
τῆς δόξης τῶν ληστῶν,

Τοσοῦτος πλοῦτος ἀφθονεῖ, ποῦ πρέπει γιὰ Τσεκούρα
ἀφθόνως νὰ τὸν ρίξωμε,
κι' ἐπάναναγκες μοῦ φαίνεται καὶ τοὺς κλεφτοκοτάδες
νὰ τοὺς ἐπικηρύξωμε,
καὶ καθεμία σουφραζέτ καὶ κλεφτοκοροῦ
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Τῶν Νεοτούρκων ἐξυμνῶ τῶν Συνταγματικῶν
τὴν δόξαν τὴν αἰδίου,
μὰ κι' ὃ Ρετζήπ ἀπέθανε τῶν Στρατιωτικῶν
μὲ θάνατον αἰφνίδιον,
κι' ἂν εἶχαμε τὸ καθεστῶς τὸ πρῶην, ἀδελφέ,
καθένας τότε θάλεγε πῶς τοῦδωσαν καφφέ.

Ἀκούω καὶ γιὰ τὸν Ἰτζέτ νὰ κάνουν ὀμιλία
πῶς πῆγε Συνταγματικὸς νὰ γίνῃ στὴν Ἀγγλία.
Λένε πῶς κι' ἄλλοι σκέπτονται νὰ ζήσουν εἰς τὰ ξένα
καὶ νὰ χορτάσουνε ψωμί,
μὰ λένε καὶ γιὰ τὸν Ραμῆ
πῶς κάτι γύρισε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ φαγωμένα.

Λὲν καὶ γιὰ κάθε δοξαστὸ κι' ἀμακατζή Πασσά
πῶς ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ κλεψὲ θὰ δώσῃ τὰ μισά.
Μόνον ἐμεῖς ἐπιστροφὰς δὲν κάνομε, κενέφη,
κι' ἀπ' ὅσα σ' οὐφρῶσε καθεὶς λεπτὸ δὲν ἐπιστρέφει.

Τᾶφαγες; ὅλοι θὰ σοῦ ποῦν: ἄς μένουν φαγωμένα...
τᾶκλεψες; ὅλοι θὰ σοῦ ποῦν: εἶναι καλὰ κλεμμένα.
Τὰ τρῶς μονάχος; θὰ σοῦ ποῦν βροισαῖς γιὰ τὴν ἀμείαν...
δίνεις καὶ σ' ἄλλους μερδικό; σὲ λένε πρωτοδάνια.

Περπατῶ καὶ ξεφωνίζω: χαῖρε, προσφιλεῖς Ἑλλὰς,
κι' ὅλος αἰσθημα φιλέμαι μὲ τοῦ κόσμου τὰς φυλάς.
Κι' ἔνας εἰς ἱὸν Ἀρμένιος μ' ἀγκαλιάζει φιλικῶς...
Ἀρμένιος δὲν θὰ δρῇς ποῦθεν τῆς οἰκουμένης
δίχως εἰς ἱὸν νὰ λήγουν... ἴδαναι λόγος ἐθνικός,
κι' ὃ πολὺς Ἀρτασιάν ἴσως νάτανε κι' Ἀρμένιος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Συγχαίροντες τὸν Κεπετζή τὸν ἐν' Ἀλεξανδρείᾳ
θερμῶς εὐχόμεθα γαθὰ τοὺς γάμους τοῦ μυσία.

Δημήτρης Σφαλαγκάκος τοῦ Πειραιῶς, ποῦ χαῖρει
ὀφθαλμιάτρου φήμην, ἐγινε τώρα ταῖρι
μετὰ τῆς Πασχαλίδου, τῆς κόρης Ἀσπασίας,
εἰς ἀρετὰς μεγάλας καὶ χάριτας πλουσίας.
Κι' ὃ Φασουλῆς καὶ τοῦτο τὸ ζηλευτὸ ζευγάρι,
ποῦ τοῦστελε κουφέτα, θερμῶς τὸ συνεχάρη.

Ὁ προσφιλεῖς μας Χρηστοφῆς, ὁ Κώστας ὁ λεβέντης,
ὁ δικηγόρος ὁ τρανὸς καὶ Σύμβουλος ἀφέντης,
ἐπῆρε τὴν Ζωὴν Βλαστοῦ μὲ τὰ χρυσὰ τὰ νεῖατα,
τὴν κόρη τὴν καλλιμορφὴ καὶ τὴν μπιρμιλιομμάτα.
Κι' εὐχήθη κι' ὃ Ρωμηὸς θερμὰ σὲ ρόδα νὰ πατήσουν
κι' ἐρατεινὰ σὰν τὴν Βλαστοῦ βλαστάρη νὰ βλαστήσουν.